

Arrest

nr. 249 964 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN HENDE
Baliestraat 28
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN HENDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 april 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als echtgenote van de Belgische onderdaan, H.B.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 31 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing, vervat in een bijlage 20, is de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.04.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde B.H. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene en de referentiepersoon zijn gehuwd te Tunesië dd. 7.08.2002.

Uit de gegevens van het administratieve dossier en het advies van de Procureur des Konings van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent in haar schrijven dd. 27.03.2015 blijkt het volgende: De vraag tot erkenning (registratie) van het huwelijk tussen de heer H.B. en mevrouw A.B., voltrokken te Enfidha (Tunesië) op 7 augustus 2002 werd geweigerd op grond van bigamie.

Het voorgaand huwelijk met mevrouw M.V. werd pas ontbonden door een uitspraak door de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 12 oktober 2010, in kracht van gewijsde op 15.02.2011.

De Belgische referentiepersoon was tijdens het afgesloten huwelijk dd. 7.08.2002 te Tunesië met betrokkene nog steeds officieel gehuwd met mevrouw V..

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21. Overwegende dat volgens art. 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat in dit geval rekening wordt gehouden met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekster, overeenkomstig artikel 3, §2, 1° van het wetboek van internationaal privaatrecht;

Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt voor Belgische onderdanen (artikel 147 van het burgerlijk wetboek: men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste).

Het is in België verboden om met meer dan één persoon getrouwd te zijn. Het met twee partners gehuwd zijn heet officieel ‘bigamie’. Bigamie is strafbaar gesteld in artikel 237 Wetboek van Strafrecht.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. B.H. en mvr. B.A. afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Dat er recentelijk een F-kaart werd afgeleverd aan mevrouw, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en aan het gegeven dat er officieel geen verwantschap is, en referentiepersoon hier ook van op de hoogte werd gesteld. De afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (R.v.St. 05 januari 2012, nr.27.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht tot een toekenning van een recht op verblijf. Het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. (RvV 16 januari 2014, nr. 117 023). “De Raad wijst erop dat de afgifte van een F-kaart slechts een declaratoir karakter,

doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Uit de onwettige aflevering van een verblijfsdocument kan verzoekster geen rechten putten."

Wat betreft de gezamenlijke minderjarige kinderen van Tunesische nationaliteit die eveneens in functie van referentiepersoon het verblijfsrecht verkregen, zijnde B.M.A. (RR: [...]) en B.G. (RR: [...]), er kunnen afspraken gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap ten aanzien van de kinderen in hun belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van de moeder. Het is dus aan betrokkene en referentiepersoon om in het belang van de kinderen te bepalen of de kinderen verder kunnen verblijven bij de papa dan wel meegaan met de mama. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag dient geweigerd te worden. De F-kaart van betrokkene dient ingetrokken te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar synthesesemorie verstrekt zij de volgende toelichting bij het middel:

"[...] Samenvatting middel: Het eerste middel van verzoekster betreft een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat geen rekening werd gehouden met het echtscheidingsvonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Sousse dd. 5 februari 2002;

in dit vonnis werd de echtscheiding uitgesproken tussen dhr. H.B. en mevr. V.. Bijgevolg is dhr. H.B. geen bigamist, zodat er geen reden is het verblijf van verzoekster van meer dan drie maanden te weigeren.

Antwoord op de opmerkingen van verweerster: De weigering tot registratie van het Tunesisch echtscheidingsvonnis dd. 5 februari 2002 maakt overmacht uit in hoofde van verzoekster. Toen verzoekster op 7 augustus 2002 huwde met dhr. H.B. was hij voor de Tunesische rechtbanken gescheiden. Verzoekster kon op geen enkel moment weten dat dit huwelijk later als bigamie zou worden bestempeld. In Tunesië is het echtscheidingsvonnis immers wél geldig en geregistreerd. De Tunesische rechtbanken hebben zich immers bevoegd verklaard om kennis te nemen van de echtscheidingsvordering. I

In hoofde van verzoekster en haar echtgenoot heeft dit de gerechtvaardigde verwachting gecreëerd dat zij een geldig, niet bigaam, huwelijk sloten."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.3. Artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen [...]"*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

3.4. Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

3.5. De erkenning van buitenlandse authentieke aktes wordt geregeld door artikel 27 van het WIPR, dat voorziet in een ‘de plano’ erkenning (zonder enige rechterlijke tussenkomst). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

3.6. Uit voormelde bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moeten de buitenlandse akten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet, als het toepasselijk recht is aangewezen, ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

3.7. De Raad merkt op dat artikel 27, §1, laatste lid van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde burgerlijke rechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid op zich van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte door verweerder, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 29 september 2010, nr. 207.734). De Raad vermog hierbij te beoordelen of verweerder deze beslissing heeft gestoeld op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

3.8. In casu heeft verzoekster blijkens het administratief dossier, als bewijs van haar verwantschap met de Belgische onderdaan, een Tunesische huwelijksakte van 7 augustus 2002 overgemaakt.

3.9. Echter is er in deze een voorgeschiedenis die in de nota wordt geduid als volgt:

“In 2013 poogde de heer B. zijn huwelijk met verzoekster te laten registreren in Gent. Er werd een onderzoek gestart.

Op 27.03.2015 adviseerde het parket de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Gent om de Tunesische echtscheiding tussen de Heer [B.] en Mevrouw [V.] niet te aanvaarden, omdat de Tunesische rechtbank niet bevoegd was om de echtscheiding uit te spreken daar Mevrouw [V.] verstek liet

gaan en de echtscheiding ook niet aanvaardde. Dat blijkt uit het feit dat mevrouw [V.] pas in 2010 de echtscheiding aanvroeg in België. De registratie van het Tunesische huwelijk werd geweigerd op grond van bigamie.

Op 09.09.2015 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijk Stand Gent de erkenning van de echtscheidingsakte d.d. 05.02.2002, conform artikel 25 §1, 7° WIPR. Er werd verder in die weigeringsbeslissing als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 4 van codex internationaal privaatrecht van Tunesië zijn de rechtbanken van Tunesië bevoegd wanneer beide partijen de zaak voor de rechtbank aldaar brengen of als de verweerder aanvaardt om berecht te worden door de rechtbank in Tunesië.

De rechtbank in Tunesië was niet bevoegd, omdat mevrouw [V.], die verstek liet gaan, niet aanvaard heeft om aldaar berecht te worden. Haar niet-aanvaarden blijkt tevens ondubbelzinnig uit de echtscheidingsprocedure die ze voor de bevoegde Belgische rechter heeft ingesteld.”

3.10. Dit vindt steun in het administratief dossier. Het blijkt dus dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 9 september 2015 weigerde de echtscheidingsakte – dit vormt redelijkerwijs een materiële vergissing en bedoeld wordt het echtscheidingsvonnis aangezien de brief van de ambtenaar van de burgerlijke stand verwijst naar artikel 25 van het WIPR – te erkennen, uitgesproken door de Tunesische rechtbank op 5 februari 2002 en die de ontbinding betreft van het huwelijk tussen de Belgische referentiepersoon en de Belgische mevrouw M.V. Dit echtscheidingsvonnis werd niet erkend omwille van strijdigheid met artikel 25, §1, 7° van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing wordt niet erkend of uitvoerbaar verklaard indien :
(...)*

7° de Belgische rechters exclusief bevoegd waren om kennis te nemen van de vordering;”

De ambtenaar van de burgerlijke stand duidde dat de rechtbank in Tunesië niet bevoegd was omdat mevrouw M.V. verstek liet gaan en verwees tevens naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 12 oktober 2010, waarbij het huwelijk van mevrouw M.V., aangegaan met de Belgische referentiepersoon in Tunesië op 6 augustus 1992, werd ontbonden. Verzoekster betwist dit alles niet. Het blijkt niet dat verzoekster of de referentiepersoon tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent een beroep hebben ingesteld.

3.11. Ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag en van haar huwelijk met de Belgische referentiepersoon legt verzoekster een Tunesische huwelijksakte van 7 augustus 2002 voor. De Raad kan het niet onzorgvuldig achten dat verweerder de Tunesische huwelijksakte van 7 augustus 2002 weigert te erkennen wegens bigamie, dit na de vaststelling dat het voorgaand huwelijk van de Belgische referentiepersoon met mevrouw M.V. pas werd ontbonden bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 12 oktober 2010. Het houdt in dat volgens verweerder de Belgische referentiepersoon nog gehuwd was met mevrouw M.V. toen hij huwde met verzoekster op 7 augustus 2002. Verweerder legt in de bestreden beslissing duidelijk uit dat polygamie verboden is voor Belgische onderdanen. Het gegeven dat het Tunesisch echtscheidingsvonnis van 5 februari 2002 niet uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster had het blijkens het administratief dossier ook niet overgemaakt bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Ze is dus ook slecht geplaatst om de verwerende partij te verwijten hiermee geen rekening te houden en voor te houden dat de bestreden beslissing steunt op foute feitelijke gegevens omdat het Tunesisch echtscheidingsvonnis van 5 februari 2002 erop wijst dat de Belgische referentiepersoon al was gescheiden van mevrouw M.V. voordat hij met verzoekster huwde. Alleszins, gezien verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat het voorgaand huwelijk van de Belgische referentiepersoon met mevrouw M.V. *“pas [werd] ontbonden”* bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 12 oktober 2010, kan hieruit impliciet doch zeker worden afgeleid dat verweerder in navolging van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent – over wiens beslissing van 9 september 2015 verweerder blijkens het administratief dossier beschikt – het Tunesisch echtscheidingsvonnis van 5 februari 2002 evenmin erkent.

3.12. Verzoekster stelt in haar synthesesmemorie in antwoord op de nota met opmerkingen dat de weigering tot registratie van het Tunesisch echtscheidingsvonnis van 5 februari 2002 overmacht vormt voor haar. Toen ze op 7 augustus 2002 huwde met de Belgische referentiepersoon in Tunesië, kon ze niet bevroeden dat ondanks het Tunesisch echtscheidingsvonnis van 5 februari 2002, dat in Tunesië wel geldig is en aldaar werd geregistreerd, haar huwelijk later zou worden bestempeld als zijnde bigaam. Het inroepen van overmacht vormt een niet toegelaten nieuwe argumentatie in de synthesesmemorie. Het blijkt meer bepaald niet waarom verzoekster dit argument niet al in het stadium van haar verzoek-

schrift kon ontwikkelen. Het invoeren van overmacht vormt ook geen daadwerkelijke repliek op de nota met opmerkingen. Deze nota kan niet dienen als kapstok om nieuwe argumentatie te ontwikkelen. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoekster bij het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag had aangehaald dat er sprake is van overmacht zoals ze het duidt in haar synthesesmemorie. Er is dan ook geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht door de verwerende partij doordat zij geen rekening zou hebben gehouden met de door verzoekster aangehaalde overmacht.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.13. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij verstrekt in haar synthesesmemorie de volgende toelichting bij het middel:

“B. Samenvatting middel: Verzoekster is reeds acht jaar gehuwd met dhr. B. en ze hebben samen twee kinderen, die tevens in België verblijven (stuk 5). De verwerping van verzoeksters aanvraag heeft tot gevolg zij van haar gezin wordt gescheiden, wat een disproportionele inbreuk op verzoeksters gezinsleven uitmaakt.

Antwoord op de opmerkingen van verweerster: Verweerster stelt dat art. 8 EVRM niet is geschonden nu verzoekster en haar echtgenoot vóór 2018 tevens in verschillende landen hebben gewoond. Verweerster gaat voorbij aan het feit dat partijen samen ook kinderen hebben. Sinds de geboorte hebbend de kinderen steeds bij hun moeder verbleven en in 2018 zijn ze, samen met verzoekster, bij de vader in België gaan wonen. De kinderen hebben zich geïntegreerd in België en gaan hier naar school. Vader werkt fulltime en verzoekster zorgt voor het huishouden en de kinderen. De kinderen kunnen niet mee met de moeder naar Tunesië omdat ze dan een aanzienlijke achterstand zullen opbouwen op school en het netwerk dat ze in België hebben zullen verliezen. Anderzijds kunnen de kinderen ook niet alleen met vader in België verblijven, omdat er dan niemand is om voor hen te zorgen. De beslissing getuigt niet van een juist evenwicht tussen verzoeksters belangen en de belangen van de Belgische Staat. Het belang (voordeel) van de Belgische Staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade die en het nadeel dat aan verzoekster en haar familie wordt berokkend.”

3.14. Wat betreft het gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot, toont zij niet aan dat een bigaam huwelijk – dat wordt geacht in strijd te zijn met de Belgische openbare orde – ressorteert onder het toepassingsgebied van de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming van het gezinsleven. Het EHRM aanvaardt hierbij alleszins dat de weigering om een huwelijk te registreren een legitieme doelstelling kan hebben in het voorkomen van bigamie (zie EHRM 20 juli 2010, Dadouch t. Malta, overweging 54).

3.15. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeksters huwelijk ressorteert onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Verzoekster kan dan ook niet dienstig betogen dat *“het belang (voordeel) van de Belgische Staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade die en het nadeel dat aan verzoekster en haar familie wordt berokkend”*. Verzoekster dreigt door de bestreden beslissing dan ook niet van de Belgische referentiepersoon te worden gescheiden. Alleszins toont verzoekster niet in concreto aan dat de bestreden beslissing getuigt van een disproportionele afweging tussen haar private belangen – die erin bestaan gevolg te geven aan een bigaam huwelijk – en het algemeen belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit de handhaving van de openbare orde die zich verzet tegen bigame huwelijken. De loutere overtuiging van verzoekster dat dit wel zo is, volstaat niet. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster gedurende het grootste deel van haar huwelijk in Tunesië heeft verbleven, waarbij zij en de Belgische referentiepersoon klaarblijkelijk in staat waren hun gezinsleven op zodanige wijze te organiseren dat een hoofdverblijf in twee afzonderlijke staten niet onoverkomelijk was. Verzoekster toont niet aan waarom dit thans niet langer het geval zou zijn.

3.16. Specifiek wat betreft de minderjarige kinderen, werd in de bestreden beslissing volgende afweging gemaakt:

“Wat betreft de gezamenlijke minderjarige kinderen van Tunesische nationaliteit die eveneens in functie van referentiepersoon het verblijfsrecht verkregen, zijnde B.M.A. (RR: [...]) en B.G. (RR: [...]), er kunnen afspraken gemaakt worden tussen betrokkene en meneer om te zien hoe het ouderschap ten aanzien

van de kinderen in hun belang kan worden georganiseerd en kan worden opgenomen door beide partijen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van de moeder. Het is dus aan betrokkene en referentiepersoon om in het belang van de kinderen te bepalen of de kinderen verder kunnen verblijven bij de papa dan wel meegaan met de mama. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

3.17. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, is verweerder derhalve niet voorbijgegaan aan het gegeven dat zij en de referentiepersoon samen kinderen hebben. Deze kinderen werden in de beoordeling betrokken, waarbij verweerder van oordeel is dat verzoekster en de referentiepersoon onderling afspraken kunnen maken aangaande de organisatie van hun gezinsleven met hun kinderen. Verzoekster toont niet aan dat dit strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Vooreerst benadrukt de Raad nogmaals dat in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt, zodat er geen scheiding dreigt tussen verzoekster, de referentiepersoon en de minderjarige kinderen. De Raad herhaalt verder dat verzoekster lange tijd in Tunesië heeft verbleven, samen met de gezamenlijke kinderen. Zo hebben de kinderen respectievelijk hun eerste 11 en 13 jaar levensjaren in Tunesië doorgebracht en verblijven zij pas sinds twee jaar in België. Dat verweerder de mogelijkheid oppert voor de kinderen om hun moeder te vervoegen in Tunesië is in deze omstandigheden niet onredelijk. Verzoekster stelt dat de kinderen *“een aanzienlijke achterstand zullen opbouwen op school en het netwerk dat ze in België hebben zullen verliezen”*, doch er blijkt niet dat zij hun scholing niet zouden kunnen verderzetten in Tunesië, noch dat zij aldaar geen netwerk zouden hebben. Wat betreft de in de bestreden beslissing geopperde mogelijkheid voor de kinderen om bij hun vader in België te verblijven, stelt verzoekster dat hun vader fulltime werkt. Verzoekster betoogt dat hierdoor haar aanwezigheid is vereist om voor de kinderen te zorgen, doch dit is een loutere bewering. Verzoekster concretiseert niet waarom een voltijdse betrekking van de vader zou verhinderen dat hij voor de kinderen zou kunnen zorgen. De Raad benadrukt hierbij dat de kinderen heden respectievelijk 13 en 15 jaar oud zijn, zodat kan worden aangenomen dat zij niet dezelfde intensieve verzorging behoeven als een jong kind. Ten slotte toont verzoekster niet aan dat zij en de vader van haar kinderen geen regeling aangaande het ouderschap kunnen uitwerken, zoals de bestreden beslissing suggereert.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA